

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 listopada 2018 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. na podstawie ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał M. K. emeryturę w kwocie ostatecznej od 1 września 2018 r. tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury. W treści decyzji wskazano, że do obliczenia emerytury przyjęto kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego w wysokości 268 371,78 zł oraz średnie dalsze trwanie życia tj. 217,70 miesięcy. Wysokość emerytury wyniosła 1 232,76 zł.

/decyzja k.22 - 23 odwrót plik I akt ZUS/

W dniu 29 listopada 2019 r. do organu rentowego wpłynęło odwołanie M. K. od ww. decyzji, w którym wskazał, że nie zgadza się z wyliczeniami ZUS i przyjęciem mu za okres pracy od 1 stycznia 1977 r. do 30 marca 1992 r. wynagrodzenia w kwocie minimalnej. W związku zaś z brakiem możliwości przedstawienia stosownej dokumentacji, M. K. wniósł o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków.

/odwołanie k.3 - 3/

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o odrzucenie odwołania na podstawie art.477⁹ par. 1 kpc.

/odpowiedź na odwołanie k.4 - 4 odwrót/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca M. K. decyzję z dnia 8 listopada 2018 r. otrzymał za pośrednictwem listonosza, w krótkim czasie po jej wydaniu przez ZUS. Wnioskodawca nie składał odwołania od ww. decyzji we wcześniejszym okresie, nie chorował, nie wyjeżdżał za granicę. Wprawdzie podejmował próby uzyskania stosownej dokumentacji pracowniczej, ale nie przyniosły one oczekiwanego efektu.

/zeznania wnioskodawcy min.00:13:17 - 00:14:01 w związku z jego informacyjnymi wyjaśnieniami min.00:06:18 - 00:10:30 rozprawy z dnia 10 grudnia 2020 r., płyta CD k.32/

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie wnioskodawcy podlega odrzuceniu.

Zgodnie bowiem z art. 477⁹ § 1 k.p.c. odwołanie od decyzji organu rentowego wnosi się na piśmie do organu, który wydał decyzję, lub do protokołu sporządzonego przez ten organ, w terminie miesiąca od doręczenia odpisu decyzji. Odwołanie wniesione po upływie terminu, stosownie do § 3 art. 477⁹ k.p.c., sąd odrzuca, chyba że przekroczenie terminu nie jest nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od odwołującego się.

Z powołanego przepisu wynika jednoznacznie, że miesięczny termin do wniesienia odwołania rozpoczyna swój bieg od dnia doręczenia odpisu decyzji, a odwołanie winno być wniesione do organu, który skarżoną decyzję wydał. W przypadku stwierdzenia opóźnienia Sąd ma dyskrecjonalną możliwość potraktowania spóźnionego odwołania tak, jakby zostało wniesione w terminie. Może tego dokonać pod warunkiem uznania, że przekroczenie terminu nie jest nadmierne oraz że nastąpiło z przyczyn niezależnych od skarżącego. Obydwa te warunki muszą jednak wystąpić łącznie. Niespełnienie choćby jednego z nich przesądza o odrzuceniu odwołania / postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 1 czerwca 2010 r. sygn. II UK 404/09, LEX nr 611422/.

W kwestii tego jaki okres opóźnienia należy przyjąć za „znaczne przekroczenie terminu” w rozumieniu tegoż artykułu wypowiedział się Sąd Najwyższy w postanowieniu z 29 września 1999 r., II UKN 490/99, OSNAPiUS 2001, nr 2, poz.

57 i skonstatował, że nadmiernym opóźnieniem jest złożenie odwołania po upływie 18 miesięcy. Teza ta aprobowana jest także przez najnowsze orzecznictwo sądów powszechnych, tj. m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19 grudnia 2016 r., III AUa 1404/16, LEX nr 2257034; wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 3 listopada 2016 r., IV U 1098/16, LEX nr 2172585; postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12 września 2016 r., III AUz 178/16, LEX nr 2138338; wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 30 czerwca 2016 r., VII U 246/16, LEX nr 2243096).

Za przyczyny niezależne od ubezpieczonego w złożeniu spóźnionego odwołania uważa się zwykle chorobę, nieporadność, brak właściwej porady i opieki, czy wprowadzenie w błąd przez organ rentowy. Stosownie do oceny tych okoliczności, odwołanie podlega odrzuceniu albo nadaje mu się bieg.

W myśl powołanego na wstępie art. 477⁹ § 1 k.p.c., odwołanie można złożyć nawet do protokołu. Wystarczy przy tym lakoniczne wykazanie w nim braku akceptacji treści zaskarżonej decyzji. Nie musi zatem ono spełniać żadnych szczególnych wymogów i ma całkiem odformalizowaną postać. Do jego sporządzenia nie była zatem potrzebna żadna nadzwyczajna wiedza, na co zresztą wskazuje treść odwołania złożonego przez ubezpieczonego. Jak wynika przy tym z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2013 r. (III CZ 6/13, Lex nr 1314372), na stronie zobowiązanej do dokonania czynności procesowej w określonym terminie ciąży obowiązek zachowania należytej staranności w celu jego dotrzymania, której miernikiem jest obiektywnie oceniana staranność, jakiej można wymagać od osoby właściwie dbającej o swoje interesy procesowe. Uchybienie w tym względzie, spowodowane nawet lekkim niedbalstwem, narusza obiektywny miernik staranności i stanowi podstawę do oddalenia wniosku o przywrócenie terminu, skoro nawet lekkie niedbalstwo świadczy o zawinionym niedokonaniu czynności w terminie (tak też postanowienia Sądu Najwyższego z 23 listopada 2005 r., II CZ 103/05, niepubl. i z 26 kwietnia 2007 r., III CZ 22/07, niepubl.). Przez analogię, treść tych postanowień należy odnosić również do obowiązku zachowania ustawowego terminu do wniesienia odwołania.

Z poczynionych w sprawie ustaleń wynika jednoznacznie, iż decyzja z 8 listopada 2018 r. została doręczona wnioskodawcy w krótkim czasie po jej wydaniu, a zatem w chwili składania odwołania rozpatrywanego w niniejszym postępowaniu minął blisko rok. Co jednak istotne, wnioskodawca nie potrafił wyjaśnić z jakich przyczyn wniósł odwołanie po upływie przewidzianego prawem terminu, tym bardziej, że w okresie tym nie był chory, jak również nie wyjeżdżał za granicę. Skoro zatem odwołanie zostało złożone po blisko roku od daty kiedy wnioskodawca otrzymał decyzję, to tym samym z całą pewnością doszło do przekroczenia terminu miesięcznego, o którym mowa w art. 477⁹ § 1 k.p.c. i stosownie do treści art. 477⁹ § 3 k.p.c. odwołanie wnioskodawcy, jako spóźnione podlegało odrzuceniu, o czym Sąd orzekł w sentencji postanowienia. Z uwagi zaś na powyższe, przeprowadzenie zgłoszonych przez M. K. wniosków dowodowych okazało się zbędne, co skutkowało ich oddaleniem.

ZARZĄDZENIE

Odpis postanowienia z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy.

23 XII 2020 roku.

S.B.